

Vlasta Svobodová

Podstata životní cesty naší pamětnice je skryta v jejím jméně.

Vlast svoboda..... demokracie

Vedla ji celoživotní touha odhodlaně pracovat na sobě i pro druhé.

05:02 - 05:03 (**první nahrávka – R07_005**)

(Spojit do jedné věty)

„Můj tatínek“

05:22 – 05:39

„...mluvil o svobodě, že si musíme svobodu hlídat, že si musíme svobodu zasloužit, že nemáme připustit lidem špatným anebo nevzdělaným, aby nás vedli...“

2. Svě dětství prožila paní Vlasta Svobodová za 2. světové války. Bydlela se svou maminkou u prarodičů v Ivančicích. Pocit zadostiučinění jí přinesly vítězné události konce války, které s radostí prožívala.

01:15 – 01:32 (**druhá nahrávka – R07_009, zbytek scénáře také z této nahrávky**)

„Na jedné budově tam, takové centrální, byla naše vlajka. Moje maminka plakala a říkala: „ To je naše vlajka.“ A vod tý doby já brečím kolikrát při naší hymně a nebo když vidím tu vlajku takovou. Krásná je naše vlajka.“

3. Studentská léta i většinu svého pracovního života prožila v době komunismu. Světlé okamžiky přineslo krátké období uvolnění politické situace předsrpnovou invazí vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968.

0:29,49 – 0:29,54

„A v tom osmašedesátém, naráz, jsme skutečně poprvé volili.“

0:30,45 – 0:30,56

„ Potom přišli Rusi a my jsme ten závodní výbor, který byl takle zvolenej okamžitě zrušili, protože, položili jsme to, protože bylo jasné, že to budou dělat úplně jiný lidi.“

4. Srpnové události roku 68 a období normalizace vnesly do života paní Vlasty zklamání. Stejně jako mnoho Čechoslováků, hledala únikové cestičky z každodenní nesvobodné reality.

0:32,24 – 0:32,34

Bylo to taková temná doba, taková mrtvá, jako kdyby bylo všechno přikrytý, přikrytý nějakou tmavou dekou.“

0:32,35 – 0:32,52

„ Někeří lidi si úplně zoufali, jeden můj kolega spáchal sebevraždu. Někeří si pořídili dítě, už ke svým skoro dospělým dětem miminko, aby měli nějakou radost a my jsme tenkrát to řešili tak, že jsme začali jezdit do Rumunska.“

0:33:49 – 0:33,56

„No a tam jsme, tak jsme přečkali to, takový to mrtvý období normalizace.“

5. Velkou nadějí byl pro paní Svobodovou rok 1989. Sametovou revoluci vnímala jako skutečné vítězství svobody a demokracie.

0:38,40 – 0:38,44

„Já jsem se vlastně probudila až v roce 89.“

0:39,22 – 0:39,26

„ V Praze už to vřelo, Pražáci byli na Václaváku.“

0:39,38 – 0:39,44

(spojit do jedné věty)

My jsme tam zažili takový pěkný historky, že jsme potkali třeba policajta....“

0:40,02 – 0:40,10

„...von nám říkal, von vodstoupil, Husáka myslel. Von vodstoupil. Policajt se radoval, že prezident vodstoupil.“

0:42,02 – 0:42,12

„Devětaosmdesátej to bylo nejhezčí, co jsem snad prožila v životě. To bylo strašný štěstí. My jsme jeli z té Prahy a my jsme si zpívali celou cestu.“

6. Nabytá svoboda v 90. letech otevřela paní Vlastě nové možnosti. Rozhodla se aktivně zapojit do politiky a pomáhala budovat vznikající demokratický stát.

0:45,08 – 0:45,31

„No toď, já jsem voživla a hned jsem chtěl vstoupit do nějaký strany, protože na rozdíl od pana prezidenta Havla, jsem věděla, že to jinak nepude, že demokracie bez politických stran nemůže bejt, že to nemůžou být jeho chytrí kamarádi, to tady řídit. Že se prostě musí volit, ty lidi.“

7. Jako nezávislá kandidátka se zúčastnila v roce 1996 voleb do Senátu České republiky. Získala si důvěru lidí a stala se na dva roky senátorkou. Politika ji mnohému naučila.

0:50,34 – 0:50,42

„My jsme nevěděli, jak na to, jak se dělá kampaň. Dneska to dělají odborný firmy a my jsme nevěděli vůbec nic.“

0:51,52 – 0:51:59

„... já jsem tam byla k dispozici. Řekla jsem svůj životopis a lidi se mě mohli ptát.“

0:49,28 – 0:49.35

„Žena tam musí mít ostřejší lokty než muž. To je můj závěr z politiky obecně.“

8. Paní Vlasta je i ve svých osmdesáti šesti letech stále aktivní prostřednictvím sociálních sítí, na kterých se vyjadřuje k současnému dění.

Rádi bychom jí poděkovali zapříjemné vyprávění, během kterého se s námi podělila o svůj životní příběh a ukázala nám stále platnou pravdu, že záleží na každém z nás, jak se svým životem naložíme.

1:02,25 – 1:02,37

„ ..ono to někdy třeba nevyjde, ale rozhodně do toho vložit všechno, protože, když člověk tak něco moc chce, tak to dosáhne.“